

TEKST EN FOTO ROELOF VAN DALEN

Lange, grijze baard, zwarte polo met de Groningse, de Friese en de Zwolse vlag erop en een jointje tussen de vingers. Rinus Beintema (49) staat voor de Social Club in Groningen. Het pand is gevestigd naast het Universitair Medisch Centrum, het is op de woensdagmiddag geopend om mensen informatie te geven over medicinale wietolie. Iedereen kan lid worden van de club. Het zit er stampvol. Beintema begroet iedereen vriendelijk. „Welkom!”

Dit is het verhaal van de Social Club die begon met een vestiging in Leeuwarden. Groningen volgde en begin deze maand opende Zwolle. Het aantal leden stijgt explosief. Veel mensen met ziektes als kanker, reuma en Crohn ervaren pijnverlichting door het gebruik van cannabisolie. Een druppeltje onder de tong doet wonderen, beweren sommige gebruikers. Ze kunnen in een van de vestigingen lid worden en krijgen vervolgens het middel thuisgestuurd tegen een vrijwillige bijdrage. Die moet de kosten dekken.

Verstrekken is illegaal, maar tot nog toe roept niemand de Social Club een halt toe.

Oprichter is Rinus Beintema uit Sneek. Jarenlang 'hardcore wietkweker', zoals hij zelf zegt. Met alle gevolgen van dien. Justitie? Hij had er veel mee te maken. Strafblad? „Flink!” roept hij hardop. Gevaar? De kogels vlogen hem om de oren en raakten een vriend toen een bende hun wietoogst wilde rippen. Die overval, vier jaar geleden in Drachten, was de druppel. Beintema stapte uit de business.

Maar zijn ergernis over het Nederlandse achterdeurbeleid bleef. In Nederland mogen coffeeshops wel wiet verkopen (de voordeur) maar wiet inkopen (de achterdeur) en telen is verboden. Die constructie zorgt ervoor dat mensen illegaal moeten kweken, vervoeren en verhandelen. Beintema strijdt voor legalisatie van wietteelt. In de Verenigde Staten wordt de teelt op steeds meer plekken gereguleerd door de overheid. De weg daarnaartoe begon in de meeste staten met medicinale wiet. Het bracht Beintema op het idee van de Social Club.

PROVOCEREN

De stichting heeft een ideologische doelstelling: mensen helpen. En wil daarnaast vooral provoceren. Beintema: „Al twintig jaar wordt overal in het land van alles geprobeerd om legalisatie voor elkaar te krijgen, maar al twintig jaar lopen we dezelfde dode steegjes in.” De Social Club is geen doodlopende straat, denkt Beintema. „We hebben 1700 geregistreerde leden en elke maand komen daar zo'n 300 bij. We helpen die mensen, ze hebben echt baat bij het middel. Houd dat maar eens tegen.”

Alle drie tafels in de vestiging in Groningen zijn gevuld. Een paar mensen wachten tot ze aan de beurt zijn. Het publiek is divers; van 20 tot 80 jaar. Zo zit er een ouder echtpaar. De man gebruikt de cannabisolie al een tijdje. Het helpt hem, al was het wennen. Het vinden van de juiste dosering kostte even tijd. „Hij is al eens flink van het padje geweest, omdat-ie maar bleef doordruppelen”, zegt zijn vrouw.

De meeste mensen die komen, hebben kanker en zijn uitbehandeld. De wietolie zorgt ervoor dat ze minder pijn hebben. Veel wetenschappelijk bewijs dat de werking staft is er niet, veel reacties van mensen die zweren bij het middel wel.

Beintema zegt mensen er nuchter over voor te lichten. „We beloven niks. We moeten met beide benen op de grond blijven.

De illegale Social Club verstrekt medicinale wietolie aan leden. De stichting wordt gedoogd, ze groeit harder dan een hennepplant. Patiënten ervaren pijnverlichting door het middel. Oprichter Rinus Beintema: „We helpen veel mensen, dus hou dit maar eens tegen.”

We zeggen: probeer het en kijk wat het oplevert. We gaan er niet vanuit dat het genezend werkt. Het werkt ook niet bij alle ziektes. Soms komen er mensen met aids. Ik heb mijn twijfels of het voor hen wat doet, maar proberen kan geen kwaad. Een poging kan soms ook al hoop bieden. Soms hebben mensen er niets aan. Zo'n dertig mensen hebben weer opgezegd.”

Wietolie is ook te verkrijgen via internet. Verschillende websites bieden het (illegaal) aan. Sommige vragen al gauw 80 euro voor 10 tot 15 milliliter. „Belachelijk”, vindt Beintema. „Dat mogen ze er nooit voor vragen. Daarom bestaan wij.”

GEHAIMNES

Medicinale wiet, om te roken, is in Nederland legaal op recept verkrijgbaar. Het wordt gemaakt in Veendam door Bedrocan. Niet iedereen kan het krijgen; er gelden strikte voorwaarden. De verzekering vergoedt het niet. Sommige mensen slaan daarom zelf aan het kweken. „Veel gehaimnes”, zegt Beintema. „En niet zonder gevaar. Want vijf plantjes in de vensterbank worden dan wel gedoopt in Nederland, maar als je burens klagen over stank, kan je maar zo bezoek van de politie krijgen.” Beintema weet er alles van. Hij heeft een

strafblad om u tegen te zeggen. En of dat nou nog wat langer wordt: hij maakt zich er niet druk om. Toen de vestiging in Groningen opende, verwachtte hij op zijn minst bezoek van de politie. „Ik had gedacht dat ze al op de eerste dag met een heel team naar binnen zouden knallen. Maar wat gebeurt er? Helemaal niets.” Burgemeester Peter den Oudsten van Groningen is een van de vele burgemeesters die het manifest tekende voor legalisatie van wietteelt. Hij liet weten niet in te grijpen toen de Social Club opende. Beintema: „We kunnen dus gewoon doorgaan.”

Zo opende Beintema onlangs ook een vestiging in Zwolle. „Ik ben al jaren werkloos en heb een uitkering. Nu heb ik met mijn stichting in negen maanden drie zaken geopend. Ik heb het gemeld bij het UWV.” Beintema vroeg zelf om een gesprek. „Dat verliep nogal raar. Ze weten niet wat ze met me aan moeten, maar ik mag door met de stichting.”

De voorzitter ziet zichzelf als voorvechter. Omdat hij met de stichting het werk doet, hoeven anderen dat niet te doen. Elke dag dat er meer leden bij komen, wordt het volgens Beintema lastiger de club te verbieden. „Zet mij vast en duizenden mensen zijn boos. We worden zo groot dat er geen weg terug is.”

GEHEIM ADRES

De cannabisolie is niet te vinden in de vestigingen. Die wordt verzonden vanaf een geheim adres. Vrijwilligers winnen de olie uit wiet die de club zegt te krijgen van 'bevriende kwekers'. De vrijwilligers zorgen dat de olie in zakjes komt die op de post gaan. Dat proces gaat nu nog handmatig. „We doen er een paar per minuut.” Maar de club heeft een oude machine die ketchupflessen vulde op het oog. „Die kan er tientallen per minuut.” Beintema grijnst.

Waar gaat het naartoe? De club hoopt zo groot te worden dat niemand er nog omheen kan. Iedereen die lid wordt vult een formulier in. Daarop staan vakjes die ze kunnen aankruisen. Bijvoorbeeld: Ik geef de stichting toestemming om namens mij cannabisplanten te kweken.

Mocht het ooit tot legalisatie komen, dan wil de stichting blijven leveren aan de leden. Beintema: „Als het zover is, leg ik mijn functie neer. Dan heb ik bereikt wat ik wilde.”

VAN **HARDCORE WIETKWEKER** NAAR **HEELMEESTER**

‘Vier druppels per dag ook zo goed als pijnvrij’

Wie cannabis rookt, wordt high. Wie olie gebruikt raakt ook onder invloed. Maar, zeggen gebruikers, het effect is toch anders. Bij roken ontstaat een 'high' gevoel. Bij cannabisolie voelen gebruikers zich meer lichamelijk stoned. Sommigen voelen er weinig van.

Eiske Aalders (59) uit Groningen heeft reuma. Zij gebruikt ook cannabisolie. „Ik zit nu op vier druppels per dag. Daar voel ik me goed bij.” Ze is enthousiast over het middel. Al was ze van tevoren sceptisch. „Het is toch cannabis. Iets waarbij ik een heel ander beeld had.” Vanwege de pijn zocht ze toch naar een aanvulling op haar gebruikelijke medicijnen.

„Ik las de beschrijving eerst goed. Om de vijf uur een druppeltje onder de tong. Ik vernam er eigenlijk niks van.” Maar langzaam veranderde dat. „Ik merkte dat de pijn verdween.” Ze gebruikte nog pijnstillers en spoot medicijnen. „Na vier weken ben ik dat gaan afbouwen. Spannend, want ik gebruikte die al heel lang. Ik heb getwijfeld of ik het moest doen, maar heb het toch geprobeerd. Nu gebruik ik geen enkel ander medicijn meer naast de olie.”

Aalders liet tien jaar geleden gewrichten uit haar handen operatief verwijderen, zodat ze minder pijn had. „Ik ben ervan overtuigd dat het niet nodig was geweest als ik dit eerder had ontdekt. Ergens is dat jammer, maar goed, je kunt niet alles voorzien.”

Rinus Beintema zegt dat de meeste gebruikers goed met het middel omgaan. „Ze krijgen in eerste instantie ook niet meer opgestuurd dan een zakje per week. Ze kunnen wel meer aanvragen. Als iemand ineens naar vier à vijf zakjes gaat, dan sturen we een vrijwilliger die het bezorgt. Dan kunnen we checken of er iets aan de hand is. Sommige mensen gebruiken te veel. Dan zeggen we: verdoof jezelf niet de hele dag.”